

Čís. 7773.

Kupitel usedlosti není oprávněn zadržeti si ze splatné kupní ceny něco na hospodářské dluhy usedlosti. Teprve zaplacením dluhu nabývá práva k započtení. Může však patřičnou část tržové ceny složit na soudě.

V žalobní prosbě o zaplacení jest zahrnuta i žalobní prosba o složení na soudě.

(Rozh. ze dne 10. února 1928, Rv I 2150/27.)

Proti žalobě prodatelky o nedoplatek kupní ceny namítli žalovaní kupitelé, že jsou oprávněni zadržeti si část kupní ceny, ježto jsou povinni podle § 1409 obč. zák. zaplatiti hospodářské dluhy žalobkyně. Procesní soud první stolice vyhověl žalobě jen potud, pokud žalobní žádání převyšovalo 10.428 Kč, zjistiv, že žalobkyně dlužila tento peníz na hospodářských dluhách a že žalovaní složili tento peníz k rukám svého právního zástupce pro věřitele žalobkyně. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud uznal žalované povinnými zaplatiti žalobkyni i oněch 10.248 Kč 96 h anebo složit je na soudě.

Důvody:

Pokud dovolatelka s hlediska dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s. napadá úsudek odvolacího soudu, že dluhy nejsou dluhy hospodářskými a že to není zjištěno, poukazuje se na zjištění soudu odvolacího, jimiž soud dovolací jest vázán, a na správné stavu věci a zákonu hovící důvody napadeného rozsudku. Naproti tomu neshledává soud dovolací správným názor odvolacího soudu, že žalovaní jako přejímatelé usedlosti jsou oprávněni zadržeti si část kupní ceny do výše hospodářských dluhů žalobkyně. Podle předpisu § 1409 obč. zák. jsou sice žalovaní za hospodářské dluhy usedlosti jimi přejaté bezprostředně zavázáni. Ze závazku toho však podle znění § 1409 obč. zák. nelze dovoditi, že žalovaní mají právo něco si na tyto dluhy zadržeti z kupní ceny již splatné. Ustanovení § 471 obč. zák. nepřichází v úvahu, ježto zde nejsou jeho předpoklady. Žalovaní, jsouce bezprostředně zavázáni za dluhy hospodářství, nemají postavení rukojmí a nemají proto ani práva žádati zajištění (§ 1364 obč. zák.). Teprve zaplacením vstupují podle § 1358 obč. zák. v práva věřitelů a nabývají tím práva k započtení, ježto smlouvou zaplacení těchto dluhů nepřevzali. Ježto však dluhy nezaplatili nemohou žalobkyni z kupní ceny již splatné nic zadržovati, nýbrž jsou povinni, zbytek buď žalobkyni zaplatiti nebo vzhledem k tomu, že na zaplacení z tohoto zbytku mají proti nim nárok též věřitelé, složit je podle § 1425 obč. zák. na soudě, nikoliv však, jak to učinili, u svého právního zástupce. Žalobkyně žádá sice v žalobě jen zaplacení, to však ne-

vadí, by nebylo žalovaným dáno na výběr, by dostáli své platební povinnosti buď zaplacením nebo složením na soudě, ježto žalobní prosba o zaplacení zahrnuje v sobě i žádost o složení na soud (viz rozhodnutí čis. 3369, 4747 sb. n. s.).

Čís. 7774.

Placená dovolená zaměstnanců (zákon ze dne 3. dubna 1925, čis. 67 sb. z. a n.).

Pro přerušení zaměstnání jest rozhodným vzdálení se z práce (absence), nikoliv však pohnutka, proč k němu došlo.

Nelze tu použití předpisů §§ 902 a 903 obč. zák., jež se vztahují pouze na lhůty. Rozhodnou jest zde prostě doba, po kterou nebyla práce konána, při čemž dlužno počítati i zlomek dne.

Okolnost, že do doby vzdálení se z práce spadal prvý květen, nemá významu, jde-li o dovolenou za příští rok.

(Rozh. ze dne 10. února 1928, Rv II 329/27.)

V řízení o žalobě zaměstnanců proti zaměstnavateli o poskytnutí dvoudenní dovolené a o zaplacení dvoudenní mzdy vznesl žalovaný mezitímní určovací návrh, že stávkou v podniku žalovaného zahájenou dne 14. dubna 1925, za níž žalobci u žalovaného nepracovali od 14. dubna 1925 do 26. května 1925 včetně a práci dnem 27. května 1925 nastoupili, při čemž žalobci v této době jinde zaměstnání nebyli, přestali žalobci býti trvalými zaměstnanci žalovaného se služební dobou více než patnáctiletou ve smyslu zákona ze dne 3. dubna 1925, čis. 67 sb. z. a n., že nárok žalobců na roční osmidenní placenou dovolenou není po právu a že žalobci jsou povinni to uznati. **P r o c e s n í s o u d** p r v é s t o l i c e uznal právem podle mezitímního určovacího návrhu, o d v o l a c í s o u d mezitímní určovací návrh zamítl. **D ů v o d y:** Odvolání bylo vyhověno, protože první soud mylným výpočtem šestitýdenní lhůty § 1 (2) zák. čis. 67/1925 věc po stránce právní nesprávně posoudil. Odvolatelé vytýkají prvnímu soudci, že den 14. dubna 1925, kdy začala stávka, rozkouskoval a 45 minut tohoto dne počítal v neprospěch dělníků do doby, po kterou nebyli u žalované firmy zaměstnání. Tato výtká jest ospravedlněná, protože výpočet a momento ad momentum odporuje ustanovení § 902 obč. zák. ve znění třetí dílčí novely. Podle druhého odstavce tohoto § končí lhůta podle týdnů určená, tím dnem v posledním týdnu, jenž jest pojmenován stejně jako den události, kterým lhůta začíná plynouti. V souzeném případě není sporno, že stávka, událost, pro počítání šestinedělní lhůty § 1 (2) cit. zák. rozhodná, počínala dne 14. dubna 1925, to jest v úterý. Za poslední den šestitýdenní lhůty nutno proto pokládati úterý dne 26. května 1925, a poněvadž podle § 903 obč. zák. ve znění třetí dílčí novely, na který odvolatelé právem poukazují, právní účinky plynoucí z toho, že někdo nesplnil závazek nebo se omeškal, nastávají teprve vypršením